

Görög jogászok látogatása

Markója Imre igazságügy-miniszter meghívására hivatalos látogatásra küldöttség élén szombaton Budapestre érkezett Eleftheriosz Verivakis, a Görög Köztársaság igazságügy-minisztere.

A látogatás során a miniszterek tájékoztatták egymást országaik jogi életéről, az igazságügyi szervek munkájáról és eszmecserét folytattak a magyar–görög jogi

és igazságügyi kapcsolatok fejlesztésének lehetőségeiről. Értékelik továbbá az 1979-ben aláírt magyar–görög polgári és bűnügyi jogsegély-szerződés alkalmazásának tapasztalatait.

A küldöttség fogadásán a Ferihegyi repülőtérén megjelent Emmanuel Kalpakidis, a Görög Köztársaság budapesti nagykövete. (MTI)

Néprfrontküldöttség Mongóliában

Pozsgay Imrénék, a Hazafias Néprfront Országos Tanácsa főtítkárnak vezetésével a Mongol Béke és Barátsági Társaságok Szövetségének meghívására néprfrontküldöttség utazott vasárnap a Mongol Népköztársaságba.

Zsombó és a finnek

— Hoznék valamit Zsombórol.

— A csapból is Zsombó folyik. Miért éppen Zsombórol?

— Azért, mert oda látogatnak a finnek.

— Tudod te, hány nemzet fia-lányai járnak nálunk mostanában? Most az egyszerűen hagyjuk Zsombót is, a finneket is.

— Csakhogy a zsombóiak hasznát akarnak húzni a finnekből. Kölcsön akarják kérni eszüket és tapasztalataikat. A falu most építkezik, a finnek építészete viszont világhírű. Megmutatnák nekik a Wesselényi-iskolát, ahol népfőiskolává szerveződik át a tizenöt éves gazdakör, és a finneknek nagyszerű tapasztalatai vannak a népfőiskolákról. Kapcsolatot is keresnek, szeretnének eljutni ök is Finnországba.

— Hozzad! Ilyet még úgyse írtunk. Mennyi lesz?

— Száz sor és egy kép.

— Csak azt tudnám, hová fér el!

Egy keréken

Könnyű kitalálni, hogy a fenti párbeszéd a szerkesztővel történt. Aldás nyári nyüzgésből kell kiválogatnunk azt a keveset, ami belefér az újságba.

A tanácselnök és az iskolagazgató mutatja be a falut a mindenre kíváncsi finneknek, de hozta a filmvetítőt a szövetkezeti elnök is. Lenne mit mutatnia, ha ideje is lenne hozni.

Arról beszélnek, ami miatt a faluval általában hadilá-

bon álló magyar sajtó szeret Zsombói csodáról szólni. Kedvesek a finnek, a képményseprőmester és a felesége, a tanár és a felesége, az export-import kereskedő nagymama, aki egyébként kitűnően beszél magyarul is, a turkui színház hangosítója, a varrónő, a két újságíró, a biztosítófőnök és a többi, egészen huszonkettőig, de akkor nyílik nagyra a szemük, amikor azt is hallják, hogy a falu népe önkéntes pénzdományként az évi adó háromszorosát-négyszeresét adja, és ezen fölül saját erejét, így épülhetett ennyi kilométer gázvezeték, ebből tizenkét kilométer tanyán, ennyi vízvezeték, ennyi jó út, ennyi telefonkábel, és ötszázal több új építési telek lehetett belőle, amelyben a közművesítést már a víz, a villany, a gáz és a telefonvezeték együtt jelenti. Tőri a tolmács a fejét, hogyan fordítsa le, hogy a tanyaterem mezőpanelből készült, mert ezt csak körülírva lehet, az egész iskola pedig igazi, szegedi bontott téglából. Amikor azt hallja a huszonkét vendég, meg a legalább ennyi szegedi kísé- rő, hogy tizenhat lakást bontottak le Szegeden, és téglá- ját az iskolába építették be, már egyhangúlag zsombó- párti mindegyik. Az új- osztáson a finnek ott van- nak elakadva, milyen föld az, amelyik legalább tíz mé- terre lefelé csupa homok. Hogy lehet itt megélni? Mi- lyen magasan jár a talajvíz? Hová teszik a szennyvizet? Látszik rajtuk, egy keréken forog már az agyuk a miénk- kel.

látogatni megyünk. Kothencz István és fia együtt gazdál- kodik körülbelül hét hektár homokon, sajnos, neki van a legtöbb gépe hozzá.

— Miért sajnos?

— Azért, mert legalább ennyi kellene a többinek is. Kérdezik a finnek, nincs itt tévedés? Nem hetven hektárról van szó? Ennyi gépből arra lehet következ- tetni.

— Csak hét, de az tizenkét darabban van. Gyümölcs idén nincsen, almával is alig tudja megkínálni vendé- geit a gazda, paradicsomot és krumplit termelnek most helyette.

Anyám rétese

Sipos Mihályék tanyájába megyünk innen, de itt van- nak a sógorok is, akikkel közösen művelik a földet. Megállnak mindjárt a finn és a szegedi vendégek a csirkeháznál. Ennyi csirke! Hétezer? És hét hét múlva vágni lehet őket? Odakint legalább fél év kell, mire vághatóra nő meg.

Most már erősen közgaz- dász lesz mindenikiből. Azt is észreveszi valaki, hogy pár lépéssel arrébb közönsé- ges, rozsdabarna, tanyai csirkek kapirgálnak. Le is vonja belőle a következté- st, és ki is hirdeti, hogy az a hétezer — hét hét múlva a városiaké lesz, de a csa- lád a magáét külön neveli.

Hosszú terített asztal vár- ja a vendégeket, alig fér el a kicsi udvaron. Svédasztal- nak mondanánk mai nyel- ven, ha nem tudnánk, hogy a hagyományos vendégsze- ret magyar specialitás, és senkinek se porciózzák ki az adagot. Hatalmas tálcákkal pördül elő a család, rétesel van megrakva mind.

Rétes? Izlelik a nevét is a finnek, meg magát a süte- ményt is.

— Honnan veszik?

— A tanyai ember gépeit és rétesét maga készíti.

Mákos, almás és túros. Először sorba kóstolják, aztán már csak azt veszik, amelyik legjobban ízlik. A magyarok pedig arról be- szélnek, hogy édesanyám szokott ilyen csinálni, ami- kor még volt akkora asztala a családnak, hogy nyújtás- kor körbe lehetett járni, de elmúltak az édesanyák, el- múltak a nagy asztalok is, és panelházban egyébként se lehet ilyen sütni. Nincs benne kemence.

A finnek is úgy köszönik meg, hogy ilyenről nem is hallottak, nem is láttak és nem is ettek. Ezért a réte- sért érdemes volt eljönniük olyan messziről.

Pedig a vacsora még ez- után következett. És vacso- ra közben beszélgettünk még a falu építéséről, a népfőiskolákról, a lehetséges kapcsolatokról is, de legin- kább finn és magyar dalo- kat cseréltünk — cserearány- romlás nélkül. Enekelni is szépen tudnak a finnek.

Horváth Dezső

Élő lánc — szexforum — drogsátor

Kézfogás a Tisza-parton

Negyedik esztendeje színe- zi a szegedi fesztiválnyar programkínálatát a JATE sok intézmény támogatásá- val életre hívott művészeti és pszichológiai napok nevű rendezvénye. A huszonegy- dik évét taposó SZIN fris- sító megújulásaként értékel- te az idei „napokat” Papp Gyula, Szeged tanácselnöke pénteken délelőtt a szakmai tanácskozáson mondott meg- nyitójában. Az AIDS-ről, a narkomániáról és a fiatalok szexuális életének problé- máiról tartott zártkörű szak- mai vitában tizenhat orvos, pszichológus és pedagógus fejtette ki véleményét. Csik- kós József, az MSZMP KB alosztályvezetője vitaindító- jában különös nyomatékkal hívta fel a figyelmet arra, hogy ezekkel a problémák- kal — hosszú hallgatás, halo- gátás után — nyíltan és reá- lisan szembe kell néznünk, nyilvánosan megvitátunk, hogy megtalálhassuk a de- vianciák leküzdésének leg- hatásosabb formáit.

Pénteken délután a JATE aulájában már nemcsak a szakemberek, hanem az érin- tettek, a fiatalok is „beszál- hattak” a róluk, értük folyó vitába. Az első nyilvános tár- sadalmi fórumon a párkap- csolatok problémái kerültek terítékre. A hazai gondok mellett megismerkedhettünk, Krebsbach Hess nyugatnémet pszichológus segítségével, más országok problémáival is. Úgy tűnik, az elmúlt évek- ben tett erőfeszítések ellené- re sem javult számottevően szexuális kultúránk, a kérdé- sekből legalábbis erre lehe- tett következtetni.

A fórumokkal egy időben a Dugonics téren is „zajlott az élet”. A drogsátorban filme- ket vetítettek, kiadványokat, prospektusokat osztogattak, a narkománia problémáiról be- szélgettek egymással a fiata- lok és a szegedi drogambu- lancia szakemberei.

— Nagy hatással volt a srácokra az a két lengyel film, amely a márktermesztés betiltásáért szervezett futá- son készült, és amelyik a lengyel élőlánc kialakítását követte nyomon — mondja a sátor házigazdája, Grezsa Ferenc pszichológus.

— Betaláltak ide azok, akiket vártak?

— Sok ismerős szegedi arc akad itt. A jelenlévők fele így vagy úgy, kapcsolatban áll a narkóval. Három nap alatt is komoly eredményt lehet elérni...

A hangulat igazán család- as. A szervezők még zsíros kenyérről és üdítőkről is gon- doskodtak a sátorlakók szá- mára — ilyenek is akadtak ugyanis. Közel harmincan töltötték itt az éjszakát.

A JATE KISZ-bizottság épületében gyermekrajzok fogadták a belépőt. Csongrád megyei általános iskolások rajzolták le „véleményüket” drogról, itálról, cigarettáról. A szomorú képek láttán szin- te biztosak lehetünk, akik ezeket festették, később sem kerülnek e szenvedélyek rab- ságába. Kicsit beljebb, a fo- lyosón „profi” fotókiállítás fogadja a látogatókat. Urbán Tamás Lesz-e gyümölcs a fán? címmel kiállított képei megdöbbentőek. Részegségi- től dülöngélő tizenévesek, ön- kényületben „repülő” narkó- sok világába vezet el a ke- gyetlenül őszinte optika. A sor végén derűsebb képek: építőtábori pillanatok, futó- verseny, a boldog család hét- köznapjai. Így is lehet élni, csak így érdemes!

Az irodában Vargáné Ko- pornyik Zita pszichológus drog- és lelki tanácsadásra várta a fiatalokat.

— Ma még csak egyetlen érdeklődő volt, ő is a pro- gramok után tudakozódott — mondja a szombat délelőtti forgalomról.

— Mit tudnak három nap alatt tanácsolni?

— Komolyabb terápiára természetesen nincs időnk. Igyekszünk szakemberekhez irányítani a hozzánk forduló fiatalokat. Legtöbben kap- csolatteremtési problémákkal keresnek fel, s leginkább a telefonszámukat. Szegény- lősek vagyunk.

Az elmúlt tizenöt évben 40 kilóról 40 tonnára emelke- dett a világon lefoglalt ká- bítószer mennyisége, s a fo- lyamatnak még ma sincs vé- ge — kezdte előadását szom- bat délelőtt az aulában Bayer István professzor, a narko- mániáról rendezett fórumon. A többi szakértő sem festette rózsásabbra a képet. A dro- gok használata robbanássze- rűen terjed. Csak hazánkban 30–40 ezerre teszik a kábító- szer-élvezők számát. A gyors cselekvésre hívja fel a figye- lmet az is, hogy eddig ötven halálos áldozata volt idehaza a narkomániának. Az egész társadalom összefogására van

szükség, hogy le tudjuk győ- zni a „fehér por” terjedését. Szép szimbóluma volt az ösz- szefogásnak az az élőlánc, amelyet tavaly Lengyelor- szágból hívtak életre. Más- fél millió ember fogott ke- zet a Kárpátoktól a Balti- tengerig, több mint 800 kilo- méteres élő falat alkotva. Most, ha szerényebb mére- tekben is, ismét létrejött az élőlánc a Tisza partján. Fiata- lok és idősebbek, több mint kétezeren kulcsolták össze ke- züket, az árvízi emlékműtől az ifjúsági házig láncot al- kotva.

Mindkét demonstráció szervezője Marek Kotansky, lengyel pszichológus; a kézfogás előtti pillanatokban mondta:

— Mii felnőttek fertőztük meg a fiatalokat a narkóval. Olyan környezetet teremtet- tünk, amelyben egyre keve- sebb a nyíltság, az őszinteség. Kapcsolatainkat sokszor a hazugság, a képmutatás ural- ja. Nem engedhetjük, hogy sok fiatal a halálba mene- düljön a problémák elől. Nem intézményeken, nem szervezeteken múlik, hogy si- kerül-e, hanem az egész tár- sadalom összefogásán.

A Tisza-parton, nem sok- kal később, magasba emel- kedtek a kezek.

Rafai Gábor

Átadták a bordányi óvodát

Somogyi Károlyné felvétele

Szombaton átadták Bordányban azt a 600 négyzetméteres óvodát, amelyben 100 csöppsgéssel töltheti idejét. Leírtuk már, hogy olyan ez a létesítmény, amely bármelyik nagyváro- sunknak is ekkésége lehetne. A Kiskunhalasi Tészov Varga Mihály vezette tervezőcsoportjának egyedi elképzelései szerint a Bordányi Előre Szakszövetkezet építette föl az óvodát. A nyolcmillió költségre a község kapott 4 mil- lió forint állami támogatást, a másik 4 millió pedig a településfejlesztési hozzájárulásból és a községi tanács más bevételeiből jött össze. Ezekon kívül 13 szegedi és kör- nyékbéli vállalat járult hozzá anyagiakkal, főleg azok, ahol bordányi szülők dolgoznak. Természetesen társadalmi munkával is segítettek a lakók. Ennek értéke 2 millió fo- rint; 1 milliót pedig úgy „nyertek”, hogy a bútorokat és a berendezéseket közvetlenül a termelőtől vásárolták meg

Szabadidőtérképek

Az országjáró mozgalmak — mindenekelőtt az autós tu- rizmus — elterjedése nyo- mán sürgető igény jelentke- zett olyan térképek iránt, amelyek nemcsak az útvo- nalakban nyújtanak eligazítá- stal használóknak, hanem ezekenél több információval is szolgálnak. Ezeknek az igényeknek kívánt eleget

tenni a Kartográfiai Vállal- at, amikor mintegy két eszt-endővel ezelőtt megkezdte az úgynevezett szabadidőtér- képek előkészítő munkálata- it. Az új sorozat első két ki- adványa, ami Pest, illetve Veszprém megyét mutatja be, a napokban hagyta el a nyomdát.